

Άλλοι άνθρωποι δυσκολεύονται να ζήσουν και άλλοι κερδοσκοπούν - Της Ζήνας Λυσάνδρου-Παναγίδη

/ [Γενικά Θέματα](#)

Βγαίνοντας από μία συνεδρία με πολλά άτομα, άθελά μου έγινα ωτακουστής. Δύο φίλοι, όπως φάνηκε, ήταν ένας μπροστά μου και ένας λίγο πίσω μου. Όμως, αυτός που ήταν πίσω μου, φαίνεται ότι δεν άντεχε να περιμένει για να πει τα ευχάριστα για εκείνον νέα στον φίλο του και του τα έλεγε χαμηλόφωνα μεν, αλλά όσοι ήμασταν κοντά τους, τα ακούσαμε, εκόντες άκοντες.

- Γράφει η Ζήνα Λυσάνδρου-Παναγίδη, Δήμαρχος Λευκονοίκου

Πάγωσα. Πληγώθηκα. Θύμωσα. Με κτύπησε στο ευαίσθητο σημείο μου. Εμείς να είμαστε ξεριζωμένοι και πρόσφυγες μισό αιώνα, μακριά από τη γη και τις περιουσίες μας, πολλοί από μας να αγωνίζονται να επιβιώσουν στο γέρμα της

ζωής τους, και άλλοι να κερδοσκοπούν σε βάρος του τόπου μας.

Σκέφτομαι πόσοι πρόσφυγες αλλά και μη, εργάζονταν όλη τη ζωή τους σκληρά, σε εργασίες απαιτητικές, χειρωνακτικές, ταλαιπωρήθηκαν, πάλεψαν, μάτωσαν για να μεγαλώσουν τα παιδιά τους, να τα σπουδάσουν, να τα παντρέψουν...Μπορεί και να έπαιρναν και καλά χρήματα, άλλοι γιατί ξενιτεύτηκαν, άλλοι γιατί έκαναν διάφορες δουλειές, άλλοι γιατί η δουλειά τους ήταν κερδοφόρα, άλλοι για άλλους λόγους...

Έφτασε, όμως, η ώρα της σύνταξης, και οι πιο πολλοί σήμερα, εκτός από τους δημοσίους υπαλλήλους και μια μερίδα ιδιωτικών υπάλλήλων, με τα χρήματα που παίρνουν δυσκολεύονται να επιβιώσουν. Ζουν με χίλιες δυο στερήσεις, σαν να ήρθε ξανά πίσω η πρώτη περίοδος της προσφυγιάς.

Ειλικρινά, δυσκολεύομαι να καταλάβω πώς τα βγάζουν πέρα αυτοί οι άνθρωποι που είναι οι γείτονες, οι φίλοι, οι συνδημότες μας. Οι συντάξεις τους είναι εξευτελιστικές. Η ζωή ακριβαίνει...Μάλιστα, κάθε μεσημέρι στα πιο πολλά σπίτια των συνταξιούχων σταματούν τα αυτοκίνητα των παιδιών τους για να πάρουν το κατσαρολάκι ή το ταπεράκι τους με το φαγητό που τους ετοίμασε η γιαγιά. Με λίγα λόγια αυτοί οι άνθρωποι, με τα ελάχιστα που παίρνουν, βοηθούν, όσο μπορούν, και τα παιδιά τους που πρέπει να ξεχρεώσουν τα χρέη τους για το σπίτι, το αυτοκίνητο, να σπουδάσουν τα παιδιά τους κ.ά.

Αυτή είναι η μια όψη της κυπριακής κοινωνίας. Ασφαλώς οι άνθρωποι είναι αξιοπρεπείς και κάνουν τις οικονομίες τους, κάνουν το κουμάντο τους για να τα βγάλουν πέρα, ασφαλώς με πολλές περικοπές. Μόνο τα απολύτως αναγκαία. Για μένα είναι αξιοθαύμαστοι.

Όμως, δεν είναι κρίμα κι άδικο κάποιοι συνάνθρωποί μας να βασανίζονται στα τελευταία χρόνια της ζωής τους και άλλοι να κερδοσκοπούν, να εκμεταλλεύονται καταστάσεις, να είναι άρπαγες, αχόρταγοι;

Η συνομιλία που άκουσα μεταξύ των δύο φίλων και με πλήγωσε πολύ, είχε να κάνει με τεμάχια γης που αγόρασαν σε εξευτελιστικές τιμές σε απομακρυσμένο χωριό της επαρχίας Πάφου, στον Ακάμα, και σήμερα, όπως έλεγε ο ένας στον άλλο, κατάφεραν με παρεμβάσεις να μπουν στο οικιστικό σχέδιο, και αξίζουν πολλά.

Περιχαρείς, λοιπόν, που ξεγέλασαν τους ανθρώπους που είχαν τη γη και τους την πούλησαν σε εξευτελιστικές τιμές, καυχώνται για την εξυπνάδα τους και μεγαλαυχούν για την καπατσούνη τους. Εμάς μας πήραν τη γη μας οι κατακτητές. Από αυτούς τους φτωχούς ανθρώπους σαν να έκλεψαν τη γη τους τα κοράκια που έπεσαν να τους κατασπαράξουν... Και κορδώνουν αυτάρεσκα σαν

γύφτικα σκεπάρνια. Είναι οι εξυπνάκηδες!

ope.gr